

Analýza

Výprava do městského bodu nula

Rozhovor Matthiase Ricka s Borisem Sievertsem
en— Expedition to the Urban Zero Point
Matthias Rick Interviews Boris Sieverts

Než začnete plánovat úpravy, opravy a rozvoj města a krajiny, je třeba místo řádně poznat. Odhalit, co je pro ně typické, jaké vztahy ho utvářejí. Jako základ takové analýzy se skvěle hodí pečlivě připravená a řízená poznávací výprava. Nejlépe do bodu nula, ve kterém jsou místní charakteristiky pozorovatelné v nejčistší podobě.

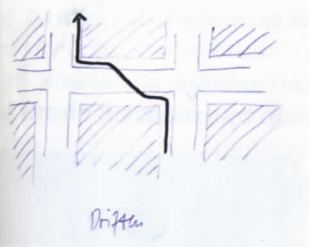
en— *Before you start planning arrangement, repair and development of a city or the countryside, you need to become properly acquainted with your site, to reveal its characteristics and the relationships which form it. A suitable starting point for such an analysis is a carefully prepared and organized cognitive expedition, ideally to point zero, where local characteristics can be observed in their purest form.*

Boris Sieverts

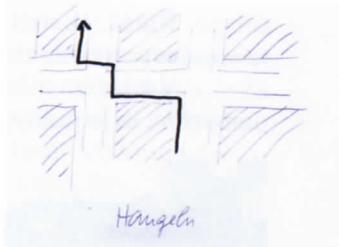
(*1969) vystudoval Akademií výtvarného umění v Düsseldorfu a poté několik let pracoval jako pasák ovcí ve Francouzském středohoří a v architektonických ateliérech v Kolíně a Bonn. Prostřednictvím své Kanceláře pro cestování napříč městy (Büro für Städtereisen) provádí od roku 1997 místní obyvatele i turisty po omšelých zónách městských aglomerací. Prohlídky ukazují, jak se město vyvíjí, jaké problémové zóny tento rozvoj generuje a s jakou bohatostí nápadů reagují protagonisté problematických městských částí na tyto výzvy. Sieverts není pouhým pozorovatelem, ale stává se aktivním členem navštěvovaných společenství. V rámci svých průvodcovských aktivit otevřel sám i ve spolupráci například s Kolínským uměleckým spolkem nový pohled na města, stojící na pomezí urbanismu, umění a výstavby.

1 Z prohlídkové trasy po východní části Kolína nad Rýnem.

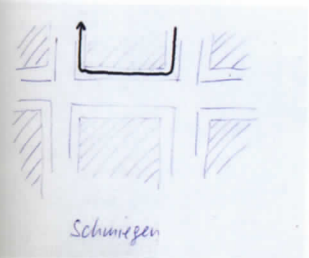
Driftování (Driften)

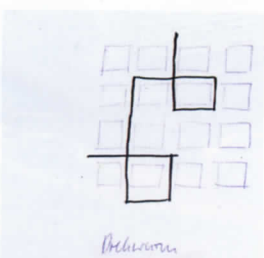
Ručkování (Hangeln)

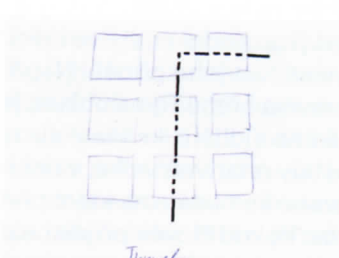
Klíčkování (Haken)

Ohýbání (Schmiegen)

Vrtule (Schraube)

Tunelování (Tunneln)

2 Několik různých způsobů procházení městem.

MR **Jak bys popsal svoji pracovní činnost?**

BS Jsem průvodce. Zkoumám určité oblasti města a poté se pokouším proložit jimi trasu tak, aby umožnila prožít jejich výjimečnost. Vlastně maluji obraz prostřednictvím cesty, kterou pak nabízím.

Kromě toho bývám příležitostně angažován k posudkové činnosti, tedy napíši zprávu o nějaké oblasti apod. Doposud to bylo vždy rovněž spojeno s vypracováním prohlídky, takže můj způsob zkoumání je v tomto případě stejný. Každému tuto metodu doporučuji: připravit cestu určitým územím tak, aby na každém metru o něčem vypovídala, obsahovala logické změny směru, své tempo, pauzy a místa setkání, což nutí každého člověka k velmi důkladnému zkoumání a strukturální analýze. Logika cesty mě například donutí projít skrz celý dům, a ne ho obejít obloukem. Jakmile uvidím dům zevnitř, získám náhled, který by mi jinak chyběl. Vlastně by bylo skvělé, kdyby architekti museli vždy sestavit trasu napříč zastavovaným územím a jeho blízkým okolím, poněvadž by tak byli donuceni dívat se kolem sebe mnohem důkladněji. Pokaždé mám pocit, že s křížkem po funose odhalím všechny věci, které měl znát ten, co tam staví.

MR **Takže v principu jsi „prostorový badatel“! Co tě ke zkoumání městských prostor přivedlo?**

BS Již v dětství mne bavilo prozkoumávat různá místa. O prázdninách jsme pobývali ve Francii na pobřeží Atlantiku v domě uprostřed borového lesa. Pár kilometrů od nás bydleli naši přátelé. Jezdili jsme k nim autem oklikou: polní cestou k okresní silnici, chvílku po okresce a pak opět polní cestou zpět do lesa. Tehdy jsem si pomyslel, tady přece musí existovat nějaká přímá cesta skrz les. Strašně mne bavilo hledat tuto cestu mezi vším možným houštím a křovím. A můj otec je urbanista,¹ a to každým coulem. Mnoho věcí jsem určitě pochytil od něj, jako například zálibu v polosoukromých zónách, zadních traktech domů. Když jsme chodívali s rodinou na procházky, často se otec nějakou ztratil. Šel prozkoumat nějaký dvůr a byl pryč. A dlouhou dobu jsem pracoval ve Francii jako pasák ovcí.

V zimě jsme hnali stádo přes pozemky kolem státních silnic, které vedly přes fragmenty zanedbané kulturní krajiny. Mezi nimi jsme pásli ovce. Od neobdělávané půdy jsme se s ovceci ocitli například až za obchodem se stavebninami a se stádem jsme museli přejít kolem obchodu přes vjezd pro požárníky až na parkoviště, abychom se dostali do další nevyužité zahrady nebo bývalého olivového háje. Tato zkušenost byla zcela zásadní, neboť proměnila slabý systémový prvek parkoviště obchodu se stavebninami v místo a prostor. S takovými proměnami pracuji i dnes.

MR **Vnímáním městského prostoru se zabývá promenádologie² nebo situacionismus.³ Máš zde nějaké vzory nebo doporučení?**

BS Na situacionisty jsem narazil až v době, kdy jsem prohlídkové trasy již několik let sám nabízel. Považoval jsem je za velmi zajímavé, sám jsem procházky jako výzkum nepojímal. Obsahově se to samozřejmě velmi překrývá, možná z 85 %, to „zjevné akademično“ jsem na tom ale neměl rád. Pojem promenádologie zase vznikl z nouze, poněvadž zakladatel oboru Lucius Burkhardt musel před svým děkanem ospravedlnit činnost, kterou provádí, a tak ji nazval výzkumem zabývající se procházkami a prohlídkami. Jistě prospěšný čin, ale nejsem si jist, jestli to má i po těch desetiletích jako věda smysl.

Něco někomu ukázat, přičemž tam toho dotyčného dovedu, to je vůbec to nejstarší médium, starší než řeč či kresba. „Pojď se mnou, něco ti ukážu.“ Neexistuje přímější prostředek. Nepotřebuji žádná slova, mohu chytit člověka za ruku a jít.

MR **Soustřeďuješ svoji pozornost spíše na postraní, banální, skryté, volíš cesty, kterými nechodí nikdo jiný, až na hranice města. Kudy podle tebe probíhají?**

BS Podstatu nějaké věci nebo i člověka poznám nejlépe z krajních poloh, když zažiji ji nebo jeho v extrémní situaci. Na rozdíl od technokratického městského plánování, které zde od šedesátých let vládne, chápu město jako subjekt. To akademický urbanismus neumí, poněvadž je takto dokáže

vědecky postihnout jen s obtížemi, respektive vůbec. Já město vnímám – přestože to může znít nesmyslně – jako určité jsoucno.

Jedna novinářka napsala, že se pohybují na rozrušených okrajích civilizace. Správnější by asi bylo na rozrušeném rozhraní civilizací, poněvadž tady přece nikdy nejsme vně civilizace. Dalo by se také mluvit o kultuře plánování nebo o svrchovaných místech, jež končí tam, kde jiná začínají. Přesto považují pojem civilizace v této souvislosti za vhodný.

Staveniště a obdobné svébytné lokality na civilizačním pomezí často představují poslední místa ve městě, kde je možné ještě vysledovat jeho příběh. Například v Kolíně existuje na pravém břehu Rýna oblast, jež byla určena k výstavbě velkého sídliště, ke které ale nakonec nedošlo. Z té doby zůstaly relativně velké, v dané situaci naprosto předimenzované komunikace, které převrstvily původní okresní silnice. Pokud člověk přijde na místo, kde stará, nyní již zbytečná okresní silnice narazí na novou předimenzovanou silnici, cítí, že zde bylo něco přerušeno. Po chvíli pochopí, že je tím ovlivněna celá krajina, vytváří to její obraz. A takovéto obrazy nacházím spíše na okraji než v centru. Pokud začnu na okraji, narazím dřív nebo později i na střed.

MR Cestoval jsi do různých měst. Liší se pak nějak tvoje práce nebo máš nějaký pracovní model?

BS Nejčerstvější zkušenost mám z Varšavy. Strávil jsem tam velmi mnoho času, neboť jsem se nejdříve snažil zjistit, co pro Poláky znamená „město“. Jestli jsou spíše kulturou prchající z města, stejně jako Francouzi, kteří sní více či méně o obrovských venkovských sídlech, nebo zda Poláci reprezentují kulturu, která město vyhledává, a další zásadní otázky. Proto jsem se tím zabýval mnohem déle než kdykoli jindy.

Vždy mne zajímá vztah mezi městem a venkovem, jak je krajina utvářena geologicky, jak jsou rozmístěna pole,

3 Nulový bod: Varšava.

kteřá později určují směr silnic, jak je struktura osídlení formována dědičnými právy apod. Pokaždé ale vycházím z věcí, které sám vidím. Knihy s touto tematikou dokážu číst pouze v případě, že jsem v daném městě sám byl. Pokud něco nemohu vidět, nerozumím ani tomu, co čtu.

To je asi má charakteristika.

Vždy se pokouším odhalit chuť⁴ města, dopídit se jeho osobité logiky. Právě chuť a charakteristická logika dělají město subjektem.

MR Říkáš, že nejlépe je možné poznat chuť města na tzv. nulových bodech?

BS V každém městě se dostanu na místo, kdy si pomyslím, to je nulový podnět. Pokud by existovalo něco

4 Nulový bod: Kolín nad Rýnem.

jako estetické EKG, nebyla by na tomto místě žádná amplituda. Pokud by se měl objevit výkyv nahoru a dolů mezi škaredým a pěkným, vzrušujícím a ponurým, byl by to na takovém místě přesně střed, bod nula na stupnici plus-minus.

I z porovnání fotografií nulových bodů Varšavy a Kolína lze vyzorovat chuť, osobitost obou těchto měst. Mnohem více, než se člověk dočte v marketingových materiálech či turistickém průvodci. Ty jsou, pokud zůstaneme u metafor, něco jako parfém či deodorant, byť pro každé město jedinečný. Nejsou jeho vlastní vůně.

Mezi fotografií z Varšavy a Kolína jsou jen nepatrné rozdíly. Obě města byla velmi silně zničena ve válce, obě mají dodnes spoustu jizev a otevřených ran. A přece by se daly odlišnosti pojmenovat: Začíná to u světla, které je rozdílné, a pokračuje dál přes určité materiály, které by se ve Varšavě neobjevily, jako například klinkerové cihlové pásy, které jsou pro Kolín velmi charakteristické, až po vegetaci. Často jsou to věci, které se nejasně objevují na okraji v popředí fotografie a fungují tak trochu podvědomě mimo cílené zaostření. V bodě nula cítím tu chuť a pídím se takříkajíc po jejich dalších drobných detailech. A pak musím najít takovou trasu, která tyto drobné detaily znázorňuje. Cestu, která vede skrz tuto chuť a přitom je vzrušující, neboť objasňuje, z jakých extrémních a zvláštních událostí se tato zdánlivě nulová amplituda skládá.

MR Jak svoji trasu sestavuješ? Co je řekněme předkrm, hlavní chod a moučník?

BS Prvotní je dobré rozpoložení. Lidé se musejí dobře cítit. Dále je nezbytný určitý stupeň náročnosti, především fyzického úsilí. Abych měl dobrý pocit, musím něčím přispět. Dále jistá míra přímého kontaktu s lidmi na daném místě. Rovněž překvapení, exkluzivita, pocit, že se dostáváte do míst, kam byste sám nikdy nešel. Pak je zde určitá logika změn směru cesty. To hraje velkou roli. Jednou jsem připravoval cestu k „airportscape“ kolem letiště Lipsko/Halle: Cesta vedla z Halle do Lipska, od jednoho okraje města ke druhému. Mezitím letiště. Cesta dlouhá asi 20 kilometrů. Hned jsem poznal, že nezáleží, jakou cestu zvolím. Prostě jsem sedl do auta a rovnou za nosem jel přes

polní cesty až k letišti, jakoby vzdušnou čarou, a tam jsem si všiml, to je ono, k letišti se člověk musí přibližovat jako po naváděcím paprsku. Pak už bylo velmi snadné trasu stanovit. Po cestě jsem ještě objevil jakýsi spolek příznivců elektromobilů, ve kterém si teenageři stavěli vlastní auta. S nimi jsme se pak mohli kousek cesty svézt.

Většina tras je meandrovitých, neboť okraje měst jsou často velmi „flekaté“. Nějaká pole, pak třeba fabrika, tamhle něco leží ladem, mezitím je dálnice, pak železnice, obytná oblast, malý trojúhelníkový pozemek mezi tím atd. Pomocí této fraktální struktury je možné na konci vždy najít nějakou fraktální cestu, tedy takovou, jejíž změny směru mají v určitém uspořádání fraktální logiku.

Taková cesta vzniká metr po metru: Je teď vhodnější jít rovně, nebo odbočit? Když odbočit, tak doleva, nebo doprava? Samozřejmě to závisí na vlastní logice celé cesty, s níž se pojí výrazný tělesný pocit. Zpravidla by trasa měla mít jasné směřování. Může to být i křivka a člověk může podél tohoto směru šíleně klíčkovat. Ale vracet se k bodu, kde jsme již byli, lze pouze tehdy, pokud se kroužení jako motiv opakuje a je součástí vnitřní logiky popsané trasy. Výpravy vždy vedou přes psychogeografické územní celky. Mívám pocit, že od jednoho konkrétního místa ke druhému a od něj zase k dalšímu, to vždy patří k sobě. Cesta nikdy nevede dovnitř a pak ven a zase dovnitř do nějakého celku. Je to vždy protnutí. Vracet se do stejné entity je hloupé. Asi proto mají tyto výpravy charakter expedic. Výjimku tvoří okružní cesta, ale to je, jak jsem již naznačil, výjimečný případ.

MR Jak při svých expedicích zprostředkováváš své objevy a jakou roli zde hraje čas, forma pohybu a přestávky? Jaký je rytmus, zpravidla chodíváš pěšky, že?

BS Ano. A na kole, někdy podniknu i cestu lodí nebo...

MR ... nebo autem na elektrický pohon... To úseky, než narazíš na něco specifického, budou pravděpodobně docela krátké?

BS Jedním faktorem je vytváření řetězce, druhým faktorem je obsažnost. Popsaná logika trasy vytváří určitý řetězec, ale musí to být vždy obsažné, obrazově bohaté. V principu je to podobné jako ve filmu nebo v hudbě: Musím zakomponovat změnu směru či tóniny. Tyto změny spoluurčují dramaturgii. Tóny si ale vybrat nemohu. Pokud se z hlediska logiky zdá být vhodné jít doleva, musí zde vlevo rozhodně být něco k vidění. Pokud by směrem nalevo nebylo nic zajímavého, musím se vrátit a vymyslet něco nového. Pokud se pár set metrů nic zajímavého neobjeví, lidé mi prominou. Ale hranice je 350 metrů. Pokud je to více jak 350 metrů, začne vznikat dojem, že se nit přetrhla. Děti ti neprominou ani 100 metrů. Pokud je cesta i po 100 metrech nudná, řeknou, bolí mě nohy. Mají totiž zájem pouze o zkušenosti, které fungují přímo. Ať už jsou tělesné, nebo prostorové. Dějiny umění, symbolika apod. pro ně nemají význam. U dospělých lidí mohu někdy nezáživný úsek zpestřit věcmi, které se nedají prožít, jsou pouze „zajímavé“. Například budova, o níž mohu něco zajímavého povyprávět. S dětmi je to ale vždy výzva. Pokud vše funguje, je to super, protože děti dokážou uvolnit značnou dávku energie a tím tě mimořádně odměnit. Také tě ale dokážou nemilosrdně zkritizovat.

MR A co přestávky?

BS Pauzy jsou k zotavení samozřejmě nezbytné. Ovšem

přestávky na jídlo jsou kromě vlastního vedení výpravy jediný způsob prostorové inscenace, který používám. Nesnáším, když někde postávají lidé, kteří se snaží předvést nějakou báseň nebo muzicírují či něco podobného. Snažím se dělat přestávek pokud možno co nejméně a udržovat věci v pohybu.

MR Je trasa, kterou volíš, předem striktně předurčena? Nebo hrají během prohlídky svoji roli i náhody?

BS Náhoda vstupuje do hry, když někoho potkáme, když nás během cesty někdo osloví. Pak se i já zastavím. Nebo když se někdo podívuje, že „tady přece není vůbec nic zajímavého k vidění“ a podobně, pak se také zastavím, to mi přijde pěkné! Náhodná setkání jsou fajn. Dochází k nim často v okamžiku, kdy se skupina s ruksaky a turistickými botami pohybuje v oblasti, kde jinak žádný turistický ruch není. Lidé se pak vždy vyptávají, jsou velmi přátelští a zvědaví. Pak se já sám nebo celá skupina dozvíme věci, které jsem předtím netušil. Mohu je pak použít, když připravuji stejnou trasu příště. Vše už pak mohu vyprávět sám. Mnohé prohlídky, které dělám v Kolíně a v Porúří již několik let, jsou tak postupně stále nahuštěnější. Často jsou přítomni i lidé, kteří z dané oblasti pocházejí a vědí věci, které já sám vědět nemohu.

Pokouším se ale cesty naplánovat tak detailně, abych na náhodu nebyl odkázán vůbec. Například si přesně promyslím, jestli opravdu změním stranu ulice a půjdu dál doleva, nebo půjdu nejdříve doleva až na konec, kde tak jako tak odbočím a až pak přejdu na druhou stranu, anebo uprostřed cesty přejdu na druhou stranu ulice, pak kousek

5 Nulový bod: Paříž.

dál, až teprve pak odbočím. Říkám tomu „vybočování“, „ručkování“ a „přimykání“. Většinou to rozhodnu na základě pocitu.

MR Takže takříkajíc choreografické aspekty? Jak se mohu například přimknout k bloku domů? Má to něco společného s něžností?

BS Jde o propůjčení smyslu. Snažím se dát území, kterým člověk obvykle jen projde nebo kterému je přiřazena toliko jedna specifická funkce – noclehárna, vlaková zastávka, pracoviště, sklad stavebnin, areál příměstské rekreace –, snažím se dát takovému prostředí nějaký význam. To znamená dát jejím jednotlivým prvkům smysl, který vychází z jejich podoby, jejich působivosti a především právě z jejich vzájemných vztahů. Konstrukce⁵ krajiny je záležitost integrace estetiky. Tím, že se chováme jako

6 Z prohlídkové trasy po východní části Kolína nad Rýnem.

putující rekreatanti, je pro nás mnohem jednodušší brát takové území jako krajinu.

Pokouším se najít takovou chuťovou rovinu, která dosud není zjevná. Nebo která je, řekněme, obsáhlejší. Nejde mi o to, co je „jiné“, ale o to, co je vlastní. Když najdu, co je dané oblasti vlastní, zahrnuje to již i to známé. Snažím se dojít k co možná nejdetailnějšímu poznání dané oblasti.

MR Mezi tebou a konvenčními projektanty jsou markantní rozdíly v představě o pojetí městského prostoru z hlediska jeho ztvárnění a plánování. Zároveň jsi činný v poradenství v oblasti urbanismu. Jakým způsobem by měl podle tebe projektant nebo tvůrce postupovat?

BS Krátce jsem se účastnil symposia v souvislosti s výstavbou pravobřežní části Rýna v Kolíně. Vyzvané urbanistické a krajinářské ateliéry měly později v rámci dvoudenního semináře s tříhodinovou exkurzí navrhnout dlouhodobé perspektivy pro toto území. Považuji za naprosto pošetilé pozvat někoho – bez jakéhokoli povědomí – z Berlína, Hamburku, Holandska a po tříhodinové exkurzi po něm chtít řešení.

Nevěřím na nespoutané ideje zvenčí, které něco zlomí. To by musel být pacient již zcela mrtev, aby mu bylo k užítku jít na věc se sekýrou. Málo urbanistických pacientů je takto mrtvých. Většina z nich potřebuje spíše terapii, a ta nesestává ze zbytečného řečnění. Myslím, že většina uvedených urbanistických problémů potřebuje spíše mírnou léčbu než nějaký chirurgický řez.

Pro výše uvedený případ platí: Vaše zpráva je prostě založena na příliš subjektivních údajích. A proto vždy říkám: Pokud se do toho někdo opravdu ponoří a zabere, dojde k podobným poznatkům jako já. Ne identickým, ale podobným. Tyto poznatky, obrazy a strukturální podstaty nejsou až tak subjektivní, jak se často tvrdí. Je to spíše otázka míry vcítění než otázky subjektivity.

MR Pokud tomu dobře rozumím, představují urbanistické nulové body prostory a místa, které vznikly na základě chybějící regulace, kdy se dalo dohromady něco, co k sobě nepatří. Co se takříkajíc samo nivelizovalo, jakási přírodní forma plánování. Máme problémové oblasti, ke kterým chceme, ba musíme nějak přistupovat. Chirurgický řez by znamenal odstranit, vymazat a udělat nově, terapeutický přístup znamená snažit se dané oblasti porozumět?

BS Terapeutický přístup v zásadě upozorňuje na to, že existuje něco pevně daného, co nemohu jen tak vymazat.

Mohu to zefektivnit, učinit bezpečnějším, mohu s tím žít, existuje celá paleta postupů, ale tuto danost vygumovat nelze. Koneckonců, jde o uznání přirozenosti. Pokud jsou ty věci již jednou na světě, jsou prostě tady, je jedno, jakým způsobem vznikly, a musím je uznat jako danost, ne jen jako stavební hmotu. Co se týče zmiňovaných estetických nulových bodů, jsou u nich danosti jako chuť či atmosféra obzvláště zřetelné, neboť je nerozptylují žádné nápadné objekty, symboly či jevy. V jejich vzhledu je to takříkajíc „nic“, a přesto něco nezaměnitelného.

Samozřejmě existují i místa, kde jsem po několikadenním zkoumání žádnou danost, žádnou chuť nenašel. Vycházím ale vždy z toho, že by tuto danost mohl rozpoznat někdo jiný. Částečně to pociťuji, když se účastním prohlídky někoho

7 Z prohlídkové trasy po východní části Kolína nad Rýnem.

jiného, když slyším mluvit někoho s velkým zaujetím.

MR Jak by mělo vypadat město v budoucnosti, město, kterým bys rád prováděl?

BS Mohl bych sáhodlouze mluvit o tom, jak si představuji procesy vedoucí ke změně měst, nebo o tom, jak se město od města či oblast od oblasti vzájemně liší. Ale nemám vůbec žádnou představu o městě budoucnosti, stejně jako je pro mne obtížné odpovídat na otázku, jak by měl vypadat v budoucnu člověk. Je to stejně problematické jako představy o budoucnosti vlastních dětí. Zároveň je ale bez této představy nelze vychovávat. ▲

Překlad z angličtiny: Alena Všeetečková

Zvýraznění v textu: redakce

Foto: Boris Sieverts

1 Thomas Sieverts je autorem mezinárodně uznávaného pojmu Zwischenstadt (meziměsto), který popisuje struktury, jež nelze označit ani jako město, ani jako venkov. (Thomas Sieverts: *Zwischenstadt. Zwischen Ort und Welt, Raum und Zeit, Stadt und Land*. Vieweg, Braunschweig, 1997). Pozn. redakce.

2 Zakladatelem promenadologie (Spaziergangsforschung) byl na počátku osmdesátých let 20. století švýcarský sociolog Lucius Burckhardt (<http://de.wikipedia.org/wiki/Promenadologie>). Více informací naleznete na adresách www.spaziergangsforschung.de nebo www.spaziergangswissenschaft.de/blog. Pozn. redakce.

3 Hnutí situacionistů představovalo v 50.–60. letech radikální avantgardní směr, který chtěl zrušit umění tím, že jej uskuteční, a který hodlal uměleckým přetvářením každodenního prostředí dospět k celkové přeměně společnosti. Pozn. redakce.

4 Ve smyslu „rás, osobitost“ užívá Sieverts metaforického výrazu Geschmack – chuť. Pozn. redakce.

5 „Konstrukce“ je zde užita jako sociologický pojem – „konstrukt“ je způsob uchopení vědění (o realitě). Viz například Peter L. Berger, Thomas Luckmann: *Sociální konstrukce reality*, Centrum pro studium demokracie a kultury, 1999. Pozn. redakce.